

tage saadanne Undersøgelser og iværksætte Desinfektion, forinden disse Folk komme her ind i Landet.

Saa skal jeg i øvrigt tillade mig et Par Bemærkninger til den højtærede Konseilspræsident, der talte noget om min Skuffelse over Lovforslaget. Jeg kan trøste den højtærede Konseilspræsident med, at han i hvert Fald ikke har skuffet mig. Jeg var ganske paa det rene med, hvordan den højtærede Konseilspræsidents Standpunkt vilde være. Det vilde være Arbejdsgivernes mod Arbejderne og en overlegen Imødegaaelse, der paa adskillige Punkter var ganske ved Siden af, hvad der forelaa fra min Side. Det var omtrent, hvad jeg kunde vente mig. Den højtærede Konseilspræsident sagde, at den gældende Lov havde virket saa fyldestgørende, at en Revision i Grunden var uforuden. Jeg vil bede den højtærede Konseilspræsident, naar han en Gang ved Lejlighed faar Tid dertil, at gennemlæse de mange Erklæringer, der foreligge fra Arbejds- og Fabriktilsynet, fra Herredsfogder og Birkedommere o. s. v. De indeholde ganske det modsatte af, hvad den højtærede Konseilspræsident sagde. Den højtærede Konseilspræsident hævdede, at der ingen Grund var til at forandre Loven. I Rækken af Erklæringer findes der derimod det ene Punkt efter det andet, paa hvilket der ytres Ønsker om Forandringer.

Den højtærede Konseilspræsident sagde, at jeg havde ført en Klage frem over Politiet, som han desværre ikke kunde tage sig af. Det er ganske urigtigt. Jeg har ikke fremført nogen Klage over Politiet i København, og hans Henvisning til Københavns Magistrat er derfor ganske uforuden. Jeg har overfor de Ønsker, der ere komne frem, overfor den Tendens, Lovforslaget viser i Retning af, at man vil gaa fra Arbejds- og Fabriktilsynet til et almindeligt Polititilsyn, hævdet, at Politiet aldeles ikke havde gjort sig fortjent til at faa et saa betydeligt Ansvar lagt over paa sig, at det Skøn, Politiet ved mange Lejligheder har udvist, har været i høj Grad urigtigt. Jeg nævnedes som Eksempel, at naar en Politibetjent paa Gaden ser en fattig klædt, syg Mand — den højtærede Konseilspræsident gengav mine Ord, som om jeg alene havde sagt fattigklædt; den højtærede Konseilspræsident burde høre nogenlunde efter, hvad jeg siger, naar han vil imødegaa mig; jeg nævnedes udtrykkelig en fattig klædt Mand, der er syg —, saa vil Politiet i Køben-

havn, som formodentlig andetsteds, altid være tilbøjeligt til at betragte ham som beruset og bringe ham til Detentionslokalet. Det var ikke nogen Klage, som jeg bad den højtærede Minister tage sig af. Det var en Klage over, at man gik bort fra det uildede Arbejds- og Fabriktilsyn til et ensidigt Polititilsyn, der nu en gang, som Forholdene ere, fortrinsvis er Overklassens Hjælpere mod Underklassen. Den højtærede Konseilspræsident mente, at der var noget forkert i, at jeg stod her og klagede over Polititilsynet og samtidig henviste til Birkedomernes Erklæringer. Jeg kan ikke se noget urigtigt deri. Jeg har sagt, at Politibetjente og Poliassistenter, der blive sendte ud for at foretage Eftersyn, ikke ere saa kvalificerede dertil og nyttige for Arbejderne som Arbejds- og Fabriktilsynet, og det fastholder jeg. Men det forhindrer selvfølgelig ikke, at der rundt omkring kan sidde Birkedommere, der ud fra deres Erfaringer ved deres Paadømmelse af Sager kunne udlede, hvilke Forandringer Loven burde underkastes for at blive bedre paa de anførte Punkter. Den højtærede Konseilspræsident paastod, at jeg havde sagt, at det ikke skulde være noget behageligt Tilsyn. Jeg har tilladt mig at citere, hvad en Landstingsmand, det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Knuth), sagde under Forhandlingerne i Landstinget. Han sagde nemlig, at med Politiet blev det et behageligt Tilsyn i Modsætning til det, der udøvedes af Fabriktilsynets Assisterter. Det har jeg citeret, og saa sagde jeg: Vi skulle ikke have det behagelige Tilsyn, som vedkommende Godsejer i Landstinget ønskede, men et Tilsyn til Gavn for Arbejderne, et effektivt Tilsyn, der virkelig sørger for, at Forskrifterne i Loven opfyldes, og ikke et Polititilsyn af Betjente eller Assisterter, der paa Forhaand maa anses for at staa i et saadant Forhold til Befolkningen, navnlig til Overklassebefolkningen paa vedkommende Egn, at det ikke altid kan ventes, at deres Afgørelser fuldt ud ville blive tilfredsstillende for Arbejderne.

Den højtærede Konseilspræsident talte saa om Dobbelt sengene og sagde, at han haabede ogsaa, at vi engang kom bort derfra, men i Øjeblikket var Forholdet det, at disse Mennesker beklagede sig ikke derover, for det var almindeligt i Polen, at der laa to i hver Seng. Ja, det kan godt være, at der ligger fire i hver Seng i Polen, men det synes jeg ikke bør være bestemmende for, hvorledes Forholdet bør